

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-2420/2025

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Jasni Golubić, u pravnoj stvari tužitelja AGROLAND d.o.o. Virovitica, Vinkovačka cesta 11, OIB: 91731844997 kojeg zastupa punomoćnik Andrej Šooš Maceljski, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Šooš Maceljski, Mandić, Staničić & Partneri d.o.o. Zagreb, Trg žrtava fašizma 6 protiv prvotuženika Vesna Ban, vl. Poljoprivrednog obrta "V.B.", Križ, Braće Radića 15, OIB: 64591903883 i drugotuženika SOILTEH j.d.o.o. Križ, Braće Radića 15, OIB: 67674540210 oboje zastupani po punomoćnici Andrei Grugan Šagud, odvjetnici iz Svetog Ivana Zeline, Trg Ante Starčevića 12a, radi pobijanja dužnikove pravne radnje, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 22. srpnja 2026., u prisutnosti punomoćnika parničnih stranaka, dana 31. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„I. Utvrđuje se da Ugovor o kupoprodaji nekretnine upisane kod Općinskog suda u Velikoj Gorici, Zemljišnoknjižni odjel Ivanić-Grad, u zk. ul. br. 1840 k.o. 312428 Okešinec, k.č.br. 829, oranica u Okešincu površine 11.428 m², sklopljen između prvotuženice Vesne Ban, vlasnice Poljoprivrednog obrta „V.B.“ iz Križa, Braće Radića 15, OIB: 64591903883, i drugotuženika SOILTEH j.d.o.o., Križ, Braće Radić 15, OIB: 67674540210, gubi pravni učinak prema tužitelju AGROLAND d.o.o., Virovitica, Vinkovačka cesta 11, OIB: 91731844997, u dijelu potrebnom za ispunjenje tužiteljeve tražbine u iznosu od 64.988,99 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 4.388,05 EUR od 2. lipnja 2009.,
- na iznos od 365,48 EUR od 1. studenoga 2009.,
- na iznos od 4.308,25 EUR od 2. lipnja 2009.,
- na iznos od 5.335,28 EUR od 1. studenoga 2009.,
- na iznos od 22.312,88 EUR od 17. lipnja 2010.,
- na iznos od 3.718,81 EUR od 17. lipnja 2010.,
- na iznos od 15.804,26 EUR od 1. studenoga 2010.,
- na iznos od 2.423,22 EUR od 1. studenoga 2010.,
- na iznos od 3.681,89 EUR od 28. srpnja 2010.,
- na iznos od 1.043,75 EUR od 1. studenoga 2010.,
- na iznos od 1.607,11 EUR od 1. prosinca 2010.,

po stopi zatezne kamate od pojedinih datuma dospijeca do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate koja odgovara visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila posljednjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

II. Drugotuženik SOILTEH j.d.o.o., Križ, Braće Radić 15, OIB: 67674540210, dužan je trpjeti da tužitelj AGROLAND d.o.o., Virovitica, Vinkovačka cesta 11, OIB: 91731844997, za svoju tražbinu prema prvotuženici Vesni Ban, vlasnici Poljoprivrednog obrta „V.B.“ iz Križa, Braće Radića 15, OIB: 64591903883, u iznosu od 64.988,99 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama poblje navedenim u točki I. ovog tužbenog zahtjeva, namiri prodajom nekretnine upisane kod Općinskog suda u Velikoj Gorici, Zemljišnoknjižni odjel Ivanić-Grad, u zk. ul. br. 1840 k.o. 312428 Okešinec, k.č.br. 829, oranica u Okešincu površine 11.428 m², koja je ranije bila u vlasništvu prvotuženice Vesne Ban, a sada je u vlasništvu drugotuženika SOILTEH j.d.o.o.“

II. Nalaže se tužitelju naknaditi prvotuženici i drugotuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 19.202,22 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 31. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev prvotuženice i drugotuženika za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 3.437,50 EUR kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je tužbom podnesenom Općinskom sudu u Velikoj Gorici zatražio pobijanje pravne radnje prvotuženice Vesne Ban kao njegove dužnice, tvrdeći da je ona sklapanjem Ugovora o kupoprodaji nekretnine s drugotuženikom SOILTEH j.d.o.o. onemogućila odnosno otežala naplatu njegove dospjele novčane tražbine.

2. Tužitelj je naveo da je prvotuženica zadužnicom potvrđenom kod javnog bilježnika Joze Aščića iz Virovitice pod poslovnim brojem Ov-4935/09 od 15. svibnja 2009. dala suglasnost da se radi naplate njegove tražbine u iznosu do 500.000,00 kn zaplijene sredstva na svim njezinim računima i isplate tužitelju.

3. Naveo je da je 24. travnja 2019. Financijskoj agenciji dostavio zadužnicu uz zahtjev za izravnu naplatu tražbine u iznosu od 489.659,58 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, ali da naplata nije uspjela zbog nedostatka novčanih sredstava na računima prvotuženice.

4. Tužitelj je tvrdio da je prvotuženica 20. ožujka 2018. s drugotuženikom sklopila Ugovor o kupoprodaji nekretnine upisane u zk. ul. br. 1840 k.o. Okešinec, k.č.br. 829, oranica u Okešincu površine 11.428 m², te da je tu nekretninu prenijela na drugotuženika kako bi onemogućila namirenje tužiteljeve tražbine. Istaknuo je da je osnivač i direktor drugotuženika Robin Blagušević, sin prvotuženice, pa je smatrao da su prvotuženica i drugotuženik znali da se sklapanjem Ugovora o kupoprodaji nanosi šteta tužitelju kao vjerovniku.

5. Tužitelj je također naveo da prvotuženica nema druge imovine iz koje bi mogao namiriti svoju tražbinu jer su ostale nekretnine u njezinu vlasništvu opterećene založnim pravima, dok je vozilo u njezinu vlasništvu objavljeno 2010.

6. Prvotuženica i drugotuženik osporili su osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Istaknuli su prigovor proteka roka za podnošenje tužbe, prigovor zastare tužiteljeve tražbine te prigovor da pobijanim raspolaganjem tužitelju nije nanesena šteta jer je prvotuženica imala drugu nekretninu upisanu u zk. ul. br. 85 k.o. Okešinec, u odnosu na koju je tužitelj pokrenuo ovršni postupak poslovni broj Ovr-381/2019.

7. U odnosu na pravodobnost tužbe tuženici su naveli da predmetni Ugovor o kupoprodaji predstavlja naplatno raspolaganje iz članka 67. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO) te da se tužba za pobijanje takvog raspolaganja može podnijeti u roku od jedne godine. Osporili su primjenu članka 67. stavka 2. ZOO-a jer je drugotuženik pravna osoba koja ima vlastitu pravnu osobnost, neovisno o tome što je njegov osnivač i direktor sin prvotuženice.

8. Tužitelj se tome usprotivio navodeći da je potrebno primijeniti trogodišnji rok jer je jedini osnivač i direktor drugotuženika sin prvotuženice, zbog čega je odnos stranaka potrebno izjednačiti s odnosima bliskih osoba iz članka 67. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima.

9. Presudom ovog suda poslovni broj P-2812/2023-25 od 5. veljače 2025. prihvaćen je tužbeni zahtjev te je utvrđeno da Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 20. ožujka 2018. gubi pravni učinak prema tužitelju u dijelu potrebnom za ispunjenje njegove tražbine, dok je drugotuženiku naloženo trpjeti namirenje tužitelja prodajom predmetne nekretnine.

10. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1149/2025-2 od 30. rujna 2025. navedena presuda ukinuta je u točkama I., II. i III. izreke te je predmet vraćen ovom sudu na ponovno suđenje. Odluka o odbijanju dijela tužiteljeva zahtjeva za naknadu parničnog troška iz točke IV. izreke nije bila predmet ukidanja.

11. Drugostupanjski sud ocijenio je da se na drugotuženika, koji je pravna osoba, ne može primijeniti odredba članka 67. stavka 2. ZOO-a u vezi s člankom 71. stavkom

1. tog Zakona. Prema pravnom shvaćanju drugostupanjskog suda, pretpostavke pobijanja u konkretnom slučaju treba ocijeniti prema članku 67. stavku 1. ZOO-a, pa se tužba može podnijeti u roku od jedne godine.

12. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske nadalje je naveo da se jednogodišnji prekluzivni rok računa od dana kada je dužnik poduzeo pravnu radnju koja se pobija. Ako se pravna radnja sastoji od više odvojenih akata, radnja je poduzeta kada je poduzet posljednji akt kojim je ona dovršena. U odnosu na prijenos prava vlasništva nekretnine drugostupanjski sud izrazio je pravno shvaćanje da posljednji akt kojim je pobijana pravna radnja dovršena predstavlja upis prava vlasništva drugotuženika u zemljišnoj knjizi, pa se od dana tog upisa računa jednogodišnji rok za podnošenje tužbe. Budući da u ranijem postupku nije bio utvrđen točan datum provedbe uknjižbe prava vlasništva drugotuženika, predmet je vraćen prvostupanjskom sudu radi utvrđenja te odlučne činjenice i ponovne ocjene pravodobnosti tužbe.

13. U ponovljenom postupku, na ročištu održanom 28. travnja 2026., utvrđeno je da iz zemljišnoknjižnog izvotka proizlazi da je prijedlog za uknjižbu prava vlasništva drugotuženika zaprimljen 29. ožujka 2018. pod poslovnim brojem Z-3205/2018, ali da iz izvotka nije razvidan točan datum provedbe uknjižbe.

14. Sud je stoga od Općinskog suda u Velikoj Gorici, Zemljišnoknjižnog odjela Ivanić-Grad, pribavio zemljišnoknjižni spis poslovni broj Z-3205/2018. Pribavljen je i ovršni spis Općinskog suda u Velikoj Gorici, Stalne službe u Ivanić-Gradu, poslovni broj Ovr-381/2019, radi utvrđenja je li i u kojem opsegu tužiteljeva tražbina namirena prodajom druge nekretnine prvotuženice.

15. Tužitelj je podneskom od 12. lipnja 2026. naveo da je u ovršnom postupku Ovr-381/2019 iz kupovnine u iznosu od 3.111,58 EUR namiren za troškove sudskih pristojbi u iznosu od 434,34 EUR, trošak sastava odgovora na žalbu u iznosu od 937,50 EUR i trošak zastupanja na ročištu u iznosu od 1.250,00 EUR, dok su glavnica njegove tražbine i pripadajuće zatezne kamate ostale nenamirene.

16. Tužitelj je nakon toga uredio tužbeni zahtjev na način kako je naveden u točki I. izreke ove presude.

17. Predmet spora je zahtjev tužitelja da Ugovor o kupoprodaji nekretnine sklopljen 20. ožujka 2018. između prvotuženice kao prodavateljice i drugotuženika kao kupca izgubi pravni učinak prema tužitelju u dijelu potrebnom za ispunjenje njegove tražbine prema prvotuženici te da drugotuženik trpi namirenje te tražbine prodajom predmetne nekretnine.

18. Među strankama nije sporno:

- da je prvotuženica izdala zadužnicu potvrđenu kod javnog bilježnika pod poslovnim brojem Ov-4935/09 od 15. svibnja 2009.,
- da su prvotuženica i drugotuženik 20. ožujka 2018. sklopili Ugovor o kupoprodaji nekretnine upisane u zk. ul. br. 1840 k.o. Okešinec, k.č.br. 829,
- da je na temelju tog Ugovora drugotuženik uknjižen kao vlasnik predmetne nekretnine,
- da je Robin Blagušević sin prvotuženice te osnivač i direktor drugotuženika,
- da je tužba na sudu zaprimljena 4. studenoga 2019.,

- te da pobijani Ugovor o kupoprodaji predstavlja naplatno raspolaganje.

19. U ponovljenom postupku prvenstveno je bilo sporno je li tužba podnesena u jednogodišnjem roku iz članka 71. stavka 1. ZOO-a, odnosno koji je datum provedbe uknjižbe prava vlasništva drugotuženika kao posljednjeg akta kojim je pobijana pravna radnja dovršena.

20. Stranke su tijekom postupka raspravljale i o postojanju i zastari tužiteljeve tražbine, opsegu tražbina osiguranih zadužnicom, postojanju druge imovine prvotuženice, oštećenju tužitelja pobijanim raspolaganjem te znanju prvotuženice i drugotuženika da se tim raspolaganjem nanosi šteta tužitelju.

21. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, osobito u zadužnicu Ov-4935/09 od 15. svibnja 2009., dokumentaciju Financijske agencije, Ugovor o kupoprodaji od 20. ožujka 2018., zemljišnoknjižne izvratke, poslovnu dokumentaciju stranaka, uvjerenje Ministarstva unutarnjih poslova, nalaz i mišljenje sudskog vještaka Ivana Lulića te zapisnike o saslušanju svjedoka Željka Duvnjaka i Vladimira Blaguševića.

22. U ponovljenom postupku sud je izvršio i uvid u priklopljeni zemljišnoknjižni spis Općinskog suda u Velikoj Gorici, Zemljišnoknjižnog odjela Ivanić-Grad, poslovni broj Z-3205/2018, te u priklopljeni ovršni spis tog suda poslovni broj Ovr-381/2019.

23. Sud je izvedene dokaze ocijenio savjesno i brižljivo, svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u smislu članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007 – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 28/2013, 89/2014 – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019, 80/2022, 155/2023 i 146/2025 – dalje: ZPP).

24. Iz Ugovora o kupoprodaji proizlazi da je Ugovor sklopljen 20. ožujka 2018. između prvotuženice Vesne Ban kao prodavateljice i drugotuženika SOILTEH j.d.o.o. kao kupca.

25. Iz zemljišnoknjižnog spisa Z-3205/2018 proizlazi da je prijedlog za uknjižbu prava vlasništva drugotuženika na k.č.br. 829, oranici u Okešincu površine 11.428 m², zaprimljen 29. ožujka 2018. Rješenje poslovni broj Z-3205/2018 kojim je dopuštena uknjižba prava vlasništva drugotuženika doneseno je 11. travnja 2018. Na izvorniku navedenog rješenja nalazi se službena rukom ispisana bilješka „upis izvršen 11. travnja 2018.“, uz potpis ovlaštene osobe zemljišnoknjižnog odjela. Na temelju sadržaja zemljišnoknjižnog spisa Z-3205/2018, a osobito rješenja od 11. travnja 2018. na kojem je službenom bilješkom naznačeno 'upis izvršen 11. travnja 2018.', sud utvrđuje da je pravo vlasništva drugotuženika u zemljišnoj knjizi upisano upravo 11. travnja 2018.

26. Budući da se radi o službenoj bilješci zemljišnoknjižnog odjela sadržanoj u izvorniku sudskog spisa, sud nije imao razloga posumnjati u njezinu vjerodostojnost niti je tijekom postupka ijedna stranka osporila datum provedbe upisa. Bilješka se nalazi na sudskom rješenju u zemljišnoknjižnom spisu, sadrži izričit navod da je upis izvršen 11. travnja 2018. i ovjerena je potpisom osobe koja je obavila provedbu upisa.

Njezin sadržaj suglasan je činjenici da je istoga dana doneseno rješenje kojim je uknjižba dopuštena.

27. Odredbom članka 66. stavka 1. ZOO-a propisano je da svaki vjerovnik čija je tražbina dospjela za isplatu može pobijati pravnu radnju svog dužnika poduzetu na štetu vjerovnika, bez obzira na to kada je tražbina nastala.

28. Prema članku 67. stavku 1. ZOO-a naplatno raspolaganje može se pobijati ako je u vrijeme raspolaganja dužnik znao ili mogao znati da poduzetim raspolaganjem nanosi štetu svojim vjerovnicima i ako je trećoj osobi s kojom je ili u čiju je korist pravna radnja poduzeta to bilo poznato ili moglo biti poznato.

29. Prema članku 71. stavku 1. ZOO-a tužba za pobijanje može se podnijeti u roku od jedne godine za raspolaganje iz članka 67. stavka 1. tog Zakona, dok se za ostale slučajeve može podnijeti u roku od tri godine. Prema stavku 2. istog članka rok se računa od dana kada je poduzeta pravna radnja koja se pobija.

30. Predmetno raspolaganje je naplatno jer je riječ o Ugovoru o kupoprodaji nekretnine. Budući da je drugotuženik pravna osoba, u konkretnom slučaju ne primjenjuje se predmnjeva iz članka 67. stavka 2. ZOO-a, neovisno o tome što je osnivač i direktor drugotuženika sin prvotuženice. Stoga se tužba za pobijanje predmetnog raspolaganja mogla podnijeti u jednogodišnjem roku iz članka 71. stavka 1. ZOO-a.

31. Pravno shvaćanje prema kojem se u konkretnom slučaju primjenjuje jednogodišnji rok iz članka 71. stavka 1. ZOO-a te da taj rok počinje teći od provedbe uknjižbe prava vlasništva drugotuženika izričito je zauzeto u ukidnom rješenju Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1149/2025-2. Sukladno članku 377. stavku 2. ZPP-a, prvostupanjski sud u ponovljenom postupku vezan je pravnim shvaćanjem drugostupanjskog suda izraženim u ukidnoj odluci.

32. Ugovor o kupoprodaji nekretnine i prijenos prava vlasništva predstavljaju pravnu radnju koja se sastoji od više međusobno povezanih akata. Posljednji akt kojim je ta radnja dovršena predstavlja upis prava vlasništva drugotuženika u zemljišnoj knjizi. Budući da je upis prava vlasništva drugotuženika izvršen 11. travnja 2018., jednogodišnji rok za podnošenje tužbe počeo je teći toga dana i istekao je 11. travnja 2019.

33. Iz omoćnice u kojoj je dostavljena tužba proizlazi da je na njoj otisnut poštanski pečat od 30. listopada 2019., dok iz prijamnog štambilja proizlazi da je tužba kod suda zaprimljena 4. studenoga 2019. Budući da su oba navedena datuma nakon isteka jednogodišnjeg prekluzivnog roka, koji je istekao 11. travnja 2019., tužba nije podnesena unutar roka propisanog člankom 71. stavkom 1. ZOO-a.

34. Rok iz članka 71. ZOO-a materijalnopravni je prekluzivni rok. Njegovim protekom prestaje pravo vjerovnika zahtijevati da pravna radnja dužnika izgubi učinak prema njemu, zbog čega protek toga roka ima za posljedicu neosnovanost zahtjeva za pobijanje dužnikove pravne radnje. Stoga nije osnovan tužiteljev navod da se u konkretnom slučaju primjenjuje trogodišnji rok zato što je osnivač i direktor drugotuženika sin prvotuženice. Drugotuženik je zasebna pravna osoba, pa se

srodstvo između prvotuženice i fizičke osobe koja je direktor i član društva ne može izjednačiti sa slučajevima iz članka 67. stavka 2. ZOO-a.

35. Činjenica da bi znanje direktora drugotuženika o okolnostima raspolaganja moglo biti relevantno za ocjenu subjektivne pretpostavke pobijanja iz članka 67. stavka 1. ZOO-a ne mijenja zakonom propisani jednogodišnji rok za podnošenje tužbe.

36. Naime, pitanje je li drugotuženiku bilo poznato ili moglo biti poznato da se pobijanim raspolaganjem nanosi šteta tužitelju predstavlja jednu od materijalnopравnih pretpostavki osnovanosti zahtjeva iz članka 67. stavka 1. ZOO-a, ali ne utječe na trajanje prekluzivnog roka iz članka 71. stavka 1. tog Zakona.

37. Kako je tužitelj pravo na pobijanje predmetne pravne radnje ostvarivao nakon isteka zakonom propisanog roka, njegov tužbeni zahtjev nije osnovan.

38. Budući da sve pretpostavke za pobijanje dužnikove pravne radnje moraju biti ispunjene kumulativno, a tužba nije podnesena unutar prekluzivnog roka iz članka 71. stavka 1. ZOO-a, za odluku o tužbenom zahtjevu nije bilo potrebno ponovno ocjenjivati jesu li ispunjene ostale pretpostavke pobijanja. Već neispunjenje jedne od zakonom propisanih pretpostavki za pobijanje dužnikove pravne radnje dovoljno je za odbijanje tužbenog zahtjeva.

39. Stoga za odluku nisu odlučni navodi stranaka o tome je li prvotuženica u vrijeme raspolaganja znala ili mogla znati da raspolaganjem nanosi štetu tužitelju, je li to bilo poznato ili moglo biti poznato drugotuženiku, je li prvotuženica nakon raspolaganja imala dovoljno druge imovine za namirenje tužitelja te u kojem je opsegu tužiteljeva tražbina osigurana zadužnicom.

40. Sud je imao u vidu da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u ukidnom rješenju već izrazio pravno shvaćanje da predajom zadužnice na naplatu 2. prosinca 2010. nije prestao prekid zastarijevanja tužiteljeve tražbine jer postupak izravne naplate nije bio dovršen. Međutim, pitanje zastare same tražbine različito je od pitanja pravodobnosti tužbe za pobijanje dužnikove pravne radnje. Činjenica da tražbina tužitelja eventualno nije zastarjela ne znači da tužitelj pobijanje dužnikove pravne radnje može zahtijevati nakon isteka posebnog prekluzivnog roka iz članka 71. ZOO-a.

41. Također, ishod ovršnog postupka poslovni broj Ovr-381/2019, u kojem je dio ostvarene kupovnine uračunat u troškove postupka, ne utječe na zaključak o proteku roka za podnošenje ove tužbe. Navedena okolnost mogla bi biti relevantna za postojanje i opseg oštećenja vjerovnika, ali samo pod pretpostavkom da je tužba podnesena u zakonom propisanom roku.

42. Jednako tako, vrijednost predmetne nekretnine utvrđena nalazom i mišljenjem sudskog vještaka nije od utjecaja na odluku jer zahtjev nije odbijen zbog nepostojanja oštećenja vjerovnika ili vrijednosti imovine, nego zbog toga što je istekom prekluzivnog roka prestalo pravo tužitelja zahtijevati pobijanje predmetnog raspolaganja.

43. Slijedom svega navedenog, tužbeni zahtjev valjalo je odbiti kao neosnovan te je odlučeno kao u točki I. izreke.

44. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama članka 154. stavka 1., članka 155., članka 164. i članka 166. stavka 3. ZPP-a.

45. Budući da je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu, dužan je prvotuženici i drugotuženiku naknaditi troškove koji su bili potrebni radi vođenja postupka.

46. Visina naknade tuženicima utvrđena je temeljem odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 126/22 i 138/23, u daljnjem tekstu: Tarifa), sve imajući u vidu vrijednost predmeta spora.

47. Tuženicima je kao potreban za vođenje parnice priznat trošak sastava odgovora na tužbu, zastupanja na ročištima održanim 11. ožujka 2021., 15. rujna 2022., 12. veljače 2024., 24. travnja 2024., 20. siječnja 2025., 28. travnja 2026. i 22. srpnja 2026., sastava žalbe protiv presude od 07. listopada 2022. te sastava žalbe protiv presude donesene u postupku P-2812/2023., kao i sastava podneska od 19. siječnja 2024. Za podneske od 12. svibnja 2021. i 10. prosinca 2024. priznata je nagrada u visini od 25% pune nagrade jer se njima ne iznose nove činjenice niti predlažu novi dokazi, već se uglavnom ponavljaju raniji navodi odnosno očituje na nalaz vještaka bez iznošenja obrazloženih primjedbi. Za zastupanje na ročištima održanim 13. travnja 2022. i 18. svibnja 2022. priznata je nagrada u visini od 50% pune nagrade budući da se na tim ročištima nije raspravljalo o glavnoj stvari niti su izvođeni dokazi, već su poduzete isključivo procesne radnje.

48. Ukupno zatraženi trošak tuženika iznosi 22.639,72 EUR, od čega se iznos od 21.312,50 EUR odnosi na odvjetničku nagradu s pripadajućim uvećanjem za zastupanje dviju osoba i porezom na dodanu vrijednost, dok se iznos od 1.327,22 EUR odnosi na sudske pristojbe na dvije žalbe. Tuženicima je kao potreban za vođenje parnice priznat trošak u ukupnom iznosu od 19.202,22 EUR, od čega 17.875,00 EUR na ime odvjetničke nagrade s pripadajućim uvećanjem i porezom na dodanu vrijednost te 1.327,22 EUR na ime sudskih pristojbi. Zahtjev tuženika za naknadu troška u preostalom iznosu od 3.437,50 EUR odbijen je kao neosnovan.

Zagreb, 31. srpnja 2026.

S U D A C:
Jasna Golubić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od petnaest dana od dana primitka pisanog otpravka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. Odvj. Andrej Šooš Maceljski, OD Šooš Maceljski, Mandić, Stanić & Partneri d.o.o. Zagreb, Trg žrtava fašizma 6
2. Odvj. Andrea Grugan Šagud, Sveti Ivan Zelina, Trg Ante Starčevića 12a

Broj zapisa: **9-3088b-73e76**

Kontrolni broj: **05c83-8a0cb-e600d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=JASNA GOLUBIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.